

СПАСЕНИЯТЪ

РАЗКАЗЪ

отъ А. Тенисонъ

VI.

При баба Мария.

Едва се докопа Андрей до ханътъ на баба Мария. То бѣше една стара кѣщица, гдето оставаха да пренощуватъ много пѣтници. Тя го посрещна любезно, и му даде легло. Колко пѣти преди се е отбивалъ той при нея. Колко много сѣ разговаряли, а сега тя не го позна. „Отъ кѣде ли е горкиятъ? — си мислѣше тя. — Трѣбва отъ много далечъ да е. Много е изморенъ и изтощенъ. Не е много старъ, а е почти побѣлѣлъ. Много ще е претеглилъ, клетиятъ!..“

Цѣла нощъ Андрей не затворилъ очи. Лежалъ, гледалъ тавана и разни мисли го измѣчвали. Сутринтъ бабата го намѣрила на леглото. Помислила го за боленъ. Заразпитвала го какво му е, отъ що страда. И за да го развлече отъ много мисли, почнала да му разказва за това-онова, за всичко изъ село. Андрей лежалъ умисленъ, а тя разказвала кой умрѣлъ, кой се оженилъ, кой заминалъ, кой е богатъ, кой е беденъ, кой съ кого живѣе, па дошло дума и за потъналия корабъ „Сполука“. Разказала му за страшната смъртъ на рибаря Андрей, за воденичаря и за жена му и дума по дума Андрей научилъ всичко, що се случило въ селото. Лицето му побѣлѣло като платъ. Но бабата не се сещала отъ що е то. „Ехъ, сѣдба! — добавила тя. — Като праща Господъ щастие, праща го съ колата. Ей, на Анна! Кѣщата ѝ свѣтла, пълна съ радостъ и веселие. Живѣятъ си двама хубаво, а децата си гледатъ като гълъбчета. Филипъ имъ се